

Sygn. akt XIII U 2779/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Rafał Młyński</i>
Protokolant:	<i>sekr. sądowy Bartłomiej Fachinetti</i>

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy P. S. (1)

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania P. S. (1)

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

z dnia 18 sierpnia 2016 r. nr (...)

z dnia 29 listopada 2016 r. nr. (...)

1. oddała odwołania,
2. sprawę w zakresie wniosku P. S. (1) o podwyższenie emerytury o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu w okresie od 5.05.1989 r. do 25.05.1994 r. i od 1.01.1999 r. do 15.01.2013 r. przekazać do rozpoznania Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.,
3. zasądza od P. S. (1) na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XIII U 2779/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2016 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W., po rozpoznaniu wniosku z dnia 19 lipca 2016 r. od 1 sierpnia 2016 r., tj. od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury P. S. (1). Decyzja ta została wydana w związku z podwyższeniem emerytury o 0,5 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu na podstawie zaświadczenia nr (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w K. z dnia 28 października 2016 r. Łączna wysokość emerytury stanowiła 67,15 % podstawy wymiaru, tj. kwotę 3.117,22 zł.

Natomiast **decyzją z dnia 29 listopada 2016 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.**, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 19 lipca 2016 r. odmówił P. S. (1) podwyższenia emerytury o 0,5 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu za okres od 26 maja 1994 r. do 31 grudnia 1997 r. Organ rentowy wyjaśnił, że ww. okres nie został uwzględniony z uwagi na brak wymaganego środka dowodowego.

P. S. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył odwołania od powyższych decyzji, zaskarżając je w części, w których odmawiają podwyższenia ubezpieczonemu emerytury o 0,5 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu w latach od 5 maja 1989 r. do 31 grudnia 1997 r. i od 1 stycznia 1999 r. do 15 stycznia 2013 r. Decyzjom tym zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Więziennej oraz. ich rodzin (Dz. u. z 2004 r., Nr 8. poz. 67 z późn. zm.) oraz art. 14 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r., Nr 239, poz. 2404) poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż ubezpieczony nie wykazał należycie podstawy do dokonania podwyższenia emerytury za w/w okresy służby, podczas gdy, do wniosku o ponowne przeliczenie emerytury załączył poświadczony za zgodność z oryginałem odpis zaświadczenia, z. którego wynika iż jest uprawniony do podwyższenia emerytury za okres od dnia 26 maja 1994 roku do 31 grudnia 1997 r. a także zawnioskował przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków na okoliczność pełnienia przez ubezpieczonego służby w warunkach uprawniających do podwyższenia emerytury. Przez wzgląd na powyższe wniósł o zmianę decyzji poprzez uwzględnienie ubezpieczonemu całego okresu zatrudnienia jako pełnienia służby w warunkach uzasadniających podwyższenie emerytury i wypłatę kwot wynikających z różnicy pomiędzy faktycznie wypłaconym świadczeniem a kwotą emerytury należnej, zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego wg norm przepisanych, dopuszczenia dowodów z: poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu zaświadczenia z dnia 30 marca 1998 r. oraz zeznań ubezpieczonego i przesłuchanych w charakterze świadków w drodze pomocy prawnej przez Sąd Okręgowy w Częstochowie: R. M., P. S. (2), W. A. i J. W., na okoliczność pełnienia przez ubezpieczonego służby w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu, czynności i akcji w których brał udział, a w których to zdarzeniach istniało bezpośrednio, konkretne zagrożenie utraty przez niego życia lub zdrowia, charakteru działań wykonywanych przez, ubezpieczonego jako funkcjonariusza Oddziału Prewencji w całym okresie służby, zażądanie i dołączenie do akt niniejszej sprawy oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego oraz rozpoznanie sprawy także pod nieobecność odwołującego.

Odwołujący podniósł, że organ rentowy wydający zaskarżoną decyzję nie odniósł się w żaden sposób do załączonego przez ubezpieczonego zaświadczenia z dnia 30 marca 1998 r. Co więcej, ubezpieczony nie powinien ponosić negatywnych konsekwencji tego, że ważne dla sprawy dokumenty i rejestry zostały wybrakowane. W tych okolicznościach nie można uznać, że ubezpieczony nie udowodnił spełnienia warunków uprawniających do podwyższenia emerytury tylko dlatego, że w jego aktach osobowych brak jest innych dowodów – dokumentów, przy pomocy których można by było zweryfikować okoliczności potwierdzone zaświadczeniem zwłaszcza gdy fakt pełnienia przez ubezpieczonego służby w warunkach uprawniających do podwyższenia emerytury policyjnej w latach 1994-1997 zostanie potwierdzony przez zawnioskowanych w sprawie świadków. Podkreślił także, że w okresie od 5 maja 1989 r. do 15 stycznia 2013 r. pełnił swoją służbę w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu będąc zatrudniony w Oddziale Prewencji Komendy Wojewódzkiej Policji w C.. W czasie patroli wielokrotnie wykonywał czynności związane z zatrzymywaniem, doprowadzaniem oraz konwojowaniem niebezpiecznych przestępców i osób poszukiwanych. Wielokrotnie brał także udział w interwencjach związanych z ochroną obywateli, mienia i przywracania naruszonego porządku publicznego oraz w zabezpieczaniu imprez masowych, w tym meczy piłki nożnej. Wykonywał zatem obowiązki określone w § 4 pkt 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie szczególnych warunków podwyższania emerytur funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa

Wewnętrznego. Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej to jest podejmował, co najmniej 6 razy w ciągu roku czynności operacyjno- rozpoznawcze lub dochodzeniowo - śledcze albo interwencyjne w celu ochrony osób, mienia lub przywrócenia porządku publicznego w sytuacjach, w których istniało bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia oraz uczestniczył, co najmniej przez 30 dni w ciągu roku, w fizycznej ochronie osób lub mienia w warunkach w których istniało bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia (odwołania – k. 2 i nast. a.s., k. 2 i nast. a.s. o sygn. XIII U 81/17).

Pozwany organ rentowy w odpowiedziach na odwołanie wniósł o ich oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podtrzymując argumentację tożsamą, jak w zaskarżonych decyzjach (odpowiedzi na odwołania – k. 7 i nast. a.s., k. 8 i nast. a.s. o sygn. XIII U 81/17).

Zarządzeniem z dnia 17 maja 2017 r. połączono sprawę o sygn. XIII U 81/17 ze sprawą o sygn. XIII U 2779/16 do wspólnego rozpoznania i wyrokowania pod sygn. XIII U 2779/16).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. (1) (ur. (...)) w dniu 8 stycznia 2013 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury i renty inwalidzkiej (k. 1 i nast. a.r.).

Decyzją z dnia 31 stycznia 2013 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury policyjnej, które z tytułu wysługi lat wyniosło 66,65 % podstawy wymiaru, tj. kwotę 2.887,08zł (k. 9 a.r.).

Pismem z dnia 19 lipca 2016 r. ubezpieczony wniósł o ponowne ustalenie wysokości emerytury przy uwzględnieniu pełnienia przez niego służby w warunkach uzasadniających podwyższenie emerytury o 0,5 % podstawy za każdy rok służby pełnionej w okresie od 5 maja 1989 r. do 15 stycznia 2013 r., tj. w warunkach określonych w § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie szczególnych warunków podwyższania emerytur funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz o wypłaceniu mu wraz z odsetkami kwot które wynikają z różnicy pomiędzy przysługującymi świadczeniami zgodnie ze słuszenie nabytymi prawami w 2012 r. o wartości ekonomicznej ustalonymi w przepisach art. 5, 6 oraz art. 15 ust. 6 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy zaopatrzeniowej, a zaniżonymi i wypłacanymi przez ZER MSWiA od roku 2012 na podstawie decyzji emerytalnych (k. 17-19 a.r.).

Do powyższego wniosku odwołujący przedłożył zaświadczenie nr (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w K., zgodnie z którym P. S. (1) w roku 1998 pełnił służbę w warunkach określonych w § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie szczególnych warunków podwyższania emerytur funkcjonariuszy Policji (...), tj. podejmował co najmniej 6 razy w ciągu roku interwencje w celu ochrony osób, mienia lub przywracania porządku publicznego w sytuacjach, w który istniało zagrożenie życia lub zdrowia (k. 21 a.r.) oraz kserokopię zaświadczenia z 30 marca 1998 r. (k. 22 a.r.).

Z tego względu, zaskarżoną decyzją z dnia 18 sierpnia 2016 r. organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury skarżącego, przy uwzględnieniu zaświadczenia nr (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w K. z dnia 28 października 2016 r. poprzez podwyższenie emerytury o 0,5 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu (k. 24-26 a.r.).

W dalszej kolejności organ rentowy poinformował wnioskodawcę o zasadach dokumentowania okresów pełnienia służby w warunkach uzasadniających podwyższenie emerytury oraz zwrócił się o nadesłanie w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma, stosownego zaświadczenia (k. 31 a.r.).

Odwołujący nie wykonał powyższego obowiązku, czego konsekwencją było wydanie zaskarżonej decyzji z dnia 29 listopada 2016 r. odmawiającej podwyższenia emerytury o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu za okres od 26 maja 1994 r. do 31 grudnia 1997 r. (k. 38 a.r.).

W aktach osobowych odwołującego znajduje się karta roczna służby podpisana przez Dowódcę Oddziału Prewencji KWP w C., zawierająca zapisy dokumentujące udział ww. ubezpieczonego w dziesięciu zabezpieczeniach imprez masowych, które odbywały się w 1998 r. (k. 35 akt osobowych).

W aktach tych znajduje się także zaświadczenie z dnia 30 marca 1998 r. podpisane przez Dowódcę Oddziału Prewencji w C., z którego wynika, że ubezpieczonemu pełniącemu służbę w Oddziale Prewencji KWP w C. na stanowisku starszego Policjanta przysługuje (dalsza część: nie przysługuje prawo do podwyższenia emerytury policyjnej – została przekreślona) za okres od dnia 26 maja 1994 r. do dnia 31 grudnia 1997 r. (k. 31 akt osobowych).

Nadto, w aktach osobowych odwołującego brak jest innych dokumentów mogących mieć znaczenie w niniejszej sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w aktach rentowych i aktach osobowych. Ich wiarygodność nie była podważana przez żadną ze stron. Sąd również nie znalazł podstaw do ich kwestionowania. Mając na uwadze okoliczność, że przepisy Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r. poz. 1148) nie zezwalają na dokumentowanie spornych okresów zeznaniami świadków, Sąd pominął zeznania świadków złożone na gruncie niniejszej sprawy oraz zeznania odwołującego a także o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu BHP (k. 90v a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. (1) nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708), emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o:

- 1) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby;
- 2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów;
- 3) 1,3% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o którym mowa w pkt 2;
- 4) 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę.

Stosownie zaś do ust. 2 ww. przepisu, emeryturę podwyższa się o:

- 1) 2% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio w charakterze nurków i pletwonurków oraz w zwalczaniu fizycznym terroryzmu;
- 2) 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio:

- a) w składzie personelu latającego na samolotach i śmigłowcach,
- b) w składzie załóg nawodnych jednostek pływających,
- c) w charakterze skoczków spadochronowych i saperów,
- d) w służbie wywiadowczej za granicą;

3) 0,5% podstawy za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu.

W myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej (Dz. U. z dnia 17 maja 2005 r.) emeryturę podwyższa się o 0,5 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu, jeżeli funkcjonariusz w czasie wykonywania obowiązków służbowych:

- 1) podejmował, co najmniej 6 razy w ciągu roku, czynności operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze albo interwencje w celu ochrony osób, mienia lub przywrócenia porządku publicznego w sytuacjach, w których istniało bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia;
- 2) uczestniczył, co najmniej przez 30 dni w ciągu roku, w fizycznej ochronie osób lub mienia w warunkach, w których istniało bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia.

Zgodnie zaś z § 14 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r. poz. 1148) środkiem dowodowym potwierdzającym okresy służby pełnionej w szczególnych warunkach uzasadniających podwyższenie emerytury jest **zaświadczenie o okresach służby pełnionej w warunkach uzasadniających podwyższenie emerytury, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza lub innych dokumentów potwierdzających pełnienie służby w tych warunkach, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej.**

Zważyć przy tym należy, iż samo literalne brzmienie ww. przepisu nie pozwala na ograniczenie badań do akt osobowych funkcjonariusza, bowiem wymieniono w nim także inne dokumenty potwierdzające pełnienie służby w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu. W orzecznictwie wskazuje się przykładowo na następujące - poza aktami osobowymi - dokumenty dotyczące przebiegu służby: książki przydziału bojowego jednostki, książki wydarzeń jednostki, notatniki służbowe, imienne roczne karty służby (wyrok s. apel. w Warszawie z 21 maja 2003, sygn. III AUa 2076/01; OSA 2004/12/27).

Jedynym dokumentem znajdującym się w aktach osobowych skarżącego jest zaświadczenie z dnia 30 marca 1998 r. podpisane przez Dowódcę Oddziału Prewencji w C., z którego wynika, że ubezpieczonemu pełniącemu służbę w Oddziale Prewencji KWP w C. na stanowisku starszego Policjanta przysługuje (dalsza część: nie przysługuje prawo do podwyższenia emerytury policyjnej – została przekreślona) za okres od dnia 26 maja 1994 r. do dnia 31 grudnia 1997 r. (k. 31 akt osobowych).

Nie ulega wątpliwości, że zaświadczenie z dnia 30 marca 1998 r. zostało sformułowane w sposób nieprawidłowy. Nie może ono zatem stanowić podstawy do uznania prawa odwołującego do podwyższenia wymiaru świadczenia.

Ponadto, w aktach osobowych odwołującego brak jest innych dokumentów mogących mieć znaczenie w niniejszej sprawie.

W trakcie postępowania dowodowego odwołujący, nie wykazał żadnymi dowodami, że służbę w warunkach określonych w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 2005 r. Zgodnie z przepisem art. 6 kodeksu cywilnego w związku z art. 300 kodeksu pracy z ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc „strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony)”.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (wyrok SN z 1996.12.17, sygn. akt I CKU 45/96, opublikowane w OSNC 1997/6-7/76).

W ocenie Sądu I instancji odwołujący, nie udowodnił, że jego służba pełniona w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu była tak częsta, że spełniała przesłanki określone w § 4 w/w rozporządzenia. Odwołujący i zeznający w sprawie świadkowie zeznali, że powód brał udział w takich czynnościach, jednak nie potrafili wskazać jak często takie interwencje miały miejsce w ciągu jednego roku.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż odwołujący nie nabył prawa do podwyższenia świadczenia emerytalnego o 0,5% z tytułu służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu w okresie od 26 maja 1994 r. do 31 grudnia 1997r. z uwagi na brak dokumentów mogących stanowić potwierdzenie dla żądania skarżącego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Ponadto, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie. Jeżeli zatem po wniesieniu odwołania zostanie zgłoszone nowe żądanie, to sąd nie może go rozpoznać, ale jest zobowiązany przekazać żądanie do rozpoznania organowi rentowemu (tak też Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 20 marca 2013 r., sygn. III AUa 72/13).

Wniosek odwołującego o podwyższenie emerytury o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu w okresie od 5 maja 1989 r. do 25 maja 1994 r. i od 1 stycznia 1999 r. do 15 stycznia 2013 r. nie został dotąd rozpoznany przez pozwany organ. Dlatego powyższy wniosek odwołującego został przekazany do rozpoznania pozwanemu organowi emerytalno-rentowemu w trybie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Skoro zaskarżona decyzja nie zawierała rozstrzygnięcia w tym zakresie, to żądanie podwyższenie emerytury o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu w okresie w okresie od 5 maja 1989 r. do 25 maja 1994 r. i od 1 stycznia 1999 r. do 15 stycznia 2013 r. należało przekazać organowi rentowemu do rozpoznania. Dopiero po wydaniu decyzji przez organ rentowy w tym zakresie (w przypadku, gdy będzie niekorzystna) dla odwołującego otworzy się droga do wniesienia odwołania do Sądu w celu oceny przez Sąd takiej decyzji.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) w zw. z art. 102 k.p.c. zasądził od P. S. (1) na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Rafał Młyński

(...)